

Sanyi

PRÓZA - LXII. évfolyam, 28. szám, 2018. július 13.

Sanyi. Sanyi. Sanyi! A kurva anyádat, Sanyi, figyeljé már ide, ha szólok, bazdmeg. Húvös van az aluljáróban, már egy jó fél órája várok, a kopott, vörösre festett oszlopok egyikének támaszkodom. Már ketten léptek közelebb, a nő csak tüzet akart kérni, angolul beszélünk egymással, nem, itt nem szabad dohányozni, mutatom a táblát, nem is dohányzom, abbahagytam, el sem kezdtem, nevet, zavartan nyúl a hajához, a fürtök meglebbennek, virágillat csapja meg az orromat, kellemes. A másik társalgó egy férfi. Nem társalog. Bámul az arcomba, kezében egy koszos Bibliával, a szakálla már túlnőtt önmagán, várom, hogy madarak csiviteljenek elő belőle, mint a filmekben, vagy vérben forgó szemekkel kezdjen kiabálni, itt a világvége, eljön az apokalipszis, mind meghalunk, van is benne valami, mert tényleg, mind meghalunk, de nem szól, nem forognak a szemek, se vér, se semmi, csak áll, vékony, nikotintól elsárgult ujjai remegve szorítják a könyvet.